

Mijn Kosovo weekboek (de eerste week)

Maan 05 Okt 09: Pogingen 1, 2 & 3

Mijn laatste bewering in mijn vorige nieuwsbrief 'Laatste regel geschreven in België is hiermee een feit', bleek deze avond compleet buiten het onderhoud gerekend. Nu zit ik in de AML en de klok tikt 17u30. En dat terwijl het vertrek om 11u00 gepland was. Een verslag van poging 1.

Deze morgen ietsje later vertrokken dan gepland. Het doel was rond 08u00 in de Ranch (de mess van de 15 Wing Luchttransport) aan te komen om daar te ontbijten met het ganse gezin. Net vandaag waren er monsterfiles (de radio sprak van 260 km) waarvan blijkbaar een groot deel op de E19. Na bandje-na-bandje gereden te hebben, kwamen we tegen 09u15 aan. Direct contact genomen met de check-in om te bevestigen dat ik al in Melsbroek was. Geen probleem, ik moest me pas een half uurtje later aanmelden.

Samen rustig ontbeten. Alles was er zoals beloofd en we genoten van onze 'laatste' maaltijd samen. Daarna de moed bijeen geschraapt en naar de AML gereden om de

bagage in te checken. Blijkbaar hadden ze me al omgeroepen. Ik was de laatste.

Daarna richting wachtzaal getrokken. De rest, samen met de eerste ploeg van BELUFIL, stond te wachten. Dit is echt! Uitgebreid afscheid genomen. Met de nodige foto's. Mijn collega heeft zelfs aan Seighin 'moeten' beloven dat ze voor me zou zorgen

alvorens hij me liet gaan. Amber tranen in de ogen. Ciaran een beetje wild. Loic afstandelijk. Calle ...

Allemaal gescand en dan wachten op de bus. Vertrek was voorzien met de CH-13. 10 minuten na het gepland vertrekkuren mochten we naar het vliegtuig. Plaats nemen. Veiligheidsbriefing. Vertrekkensklaar!? Motoren starten op. Lawaai. Daarna terug stilte. Een hydraulische lek aan de remmen. Iedereen terug naar binnen. Vertrek werd uitgesteld.

Ciaran zijn bewering dat de 5 maanden maar 1 uur zouden duren, was dan toch uitgekomen. Seighin dacht dat ik niet meer naar Kosovo zou gaan. Nog een beetje Uno gespeeld en gepraat.

Tegen 13u30 terug door de scanner en richting C-130. Plaats nemen. Oorstoppen in. De motoren starten. Het vliegtuig beweegt. Ja, we vertrekken. Snel nog een smsje sturen. Terug stil. Uitstappen! Terug naar de AML. Vliegtuig vertrekt toch niet, want problemen met de motor. Pas tegen 15u00 zullen we weten of we al dan niet vertrekken.

Nu was het mijn beurt om iedereen uit te zwaaien. De kinderen werden het veelvuldig afscheid immers beu en ze waren verwacht bij mamie en papie. Iedereen in de auto gestoken. We zien wel wat er hierna gebeurt. Volgens mijn regel van 3, vertrek je met de 15 W pas bij de derde poging. Zal het de volgende keer de goede keer zijn?

Na een korte berekening kwam ik tot de slotsom dat de mensen die naar Libanon moesten zeer laat zouden toekomen. Ik zag al enkelen hun boterhammen eten. Zou het niet mogelijk zijn om voor iedereen catering te voorzien. Want als we vertrekken, zou de honger wel eens kunnen toeslaan. De Comd van de AML, een oude bekende, had hier wel oren naar, maar er is hiervoor geen budget voorzien. Even bij de Kol van het detachement gecheckt die daarna bij iedereen geld gaan halen is. Net op het moment dat de chauffeur vertrok voor de broodjes, komt het bericht binnen

dat we moeten vertrekken. Ons geld teruggekregen. Ze zouden dit op de AML wel regelen.

Dus, terug de bus op. Het vliegtuig in. Motoren aan. Blokken weg. Deur dicht. We stegen zowaar op. Veel te vroeg werd het vliegtuig in horizontale koers gezet. Flaps uit. Dit gaat verkeerd! Wielen uit. Na 10 minuten stonden we terug de grond op. Eén van de stuurboordmotoren was uitgevallen. Vandaag vertrekken we niet meer.

Nog een discussie over het al dan niet lossen van de munitie alvorens we de dag konden beëindigen. Wachten op Calle die terug de file in moest om me te komen ophalen. De kinderen waren, begrijpelijk, maar matig tevreden dat ze me terugzagen. 4 keer afscheid nemen is echt wel te veel! Zelfs een etentje in de Quick kon het niet goedmaken. Gaat papa nu niet weg naar Kosovo?

Dins 06 Okt 09: Poging 4

De oudsten vertrokken met de fiets naar school. De jongste uit bed naar de burens voor ontbijt. Flauw afscheid. We hadden dit al eens uitgebreid gedaan. Afscheid nemen word je snel beu. Daarna terug de file in. Ontbijt in de 15 W.

Vertrek gepland om 11u00, maar snel werd het 13u00. Of we konden warm eten in de Mess? Misschien wel. Of toch niet? Alle testen waren goed. Vertrek om 12u00? Inderdaad. We vertrokken.

Het was een hele geruststelling dat ook mijn bagage mee was. Of is de foto hieronder de bagage?

Niet echt comfortabel vliegen in een C-130. Maar als ex-15 W'er hoor je me niet klagen. Na een goede landing stonden we met zijn vijven op de tarmac in Pristina. Eén van ons moest daar blijven, 3 naar Novo Selo en 1, de dokter, verder naar Mitrovica.

Mijn eerste indruk was dat het er toch niet slecht uit zag. Misschien temperen mijn ervaringen in Afrika en in andere exotische landen alles een beetje. In ieder geval was één van mijn medereizigers zeer onder de indruk. Ja, het is hier niet zoals bij ons. Veel vuil op de straat. Hier en daar dingen die branden. En zotten van chauffeurs. Maar dat is niet iets wereldvreemds voor me. Ik zal proberen foto's te nemen zodat je het zelf kan aanschouwen.

We kwamen in het avondlicht in Novo Selo aan. We hadden namelijk meer dan een uur verloren in een file. Ja, ze kennen dit modern probleem hier ook. Alleen de manier waarop ze de file omzeilen is uniek.

Aangekomen, werden we door de ploeg verwelkomd en quasi onmiddellijk in het werk gedompeld. Zeker voor de onderofficier moest dit, want 's anderdaags 's morgens vertrok zijn voorganger naar België. Amper een paar uur om een heleboel over te nemen en dit terwijl ook de anderen vertrekkensklaar stonden. Niet echt ideaal als je weet dat van de ploeg van 5 die alle logistiek coördineren er 3 Belgen zijn. In een

etmaal alle kennis en ervaring doorgeven is een uitdaging. We zullen later wel zien of dat gelukt is.

Ook voor mij breken zware dagen aan. Bijna alles is nieuw. Alles wat gedaan moet worden staat wel ergens beschreven, maar nu moet het zonder die kennis. In ieder geval deed Ann haar best om me wegwijs te maken in de verantwoordelijkheden en de mensen waarmee gewerkt moet worden. Allemaal nieuwe namen, gezichten en diensten. Voeg daarbij een organisatie met een Franse slag en je hebt een mooie uitdaging. Waar ben ik aan begonnen?

Doordat er meer Belgen dan kamers zijn, slaap ik vannacht in een transitkamer. Zoals alle kamers hier is dit een container. De foto's zeggen genoeg over de accommodatie (kids: mijn bed is opgedekt!). Ik heb wel niet veel uitgepakt, want ik was, zoals een ervaren reiziger van de 15 W, voorzien om 3 dagen te overleven zonder alles uit te pakken.

Woe 07 Okt 09: Eerste werkdag

Ondanks de werkdruk toch goed geslapen. Vanmorgen vroeg genoten van de oproep tot ochtendgebed. Ook niets onbekends. Opgestaan met hoofdpijn. De anderen klagen er ook over. Acclimatisatieproblemen?

De serie van de eerste keren begint. Dit de eerste werkdag. Van alles te leren en veel te weinig tijd om het eens goed te doen. Ik zal het wel later onder de knie krijgen.

Ann had voor vandaag een verkenningsronde met de helikopter gezorgd. Doordat de Fransen hun heli's terugtrekken, moesten we met een Italiaanse UH1 vliegen. Leuk, want nog nooit mee gevlogen. Deze heli werd al in Vietnam gebruikt en is herkenbaar aan het kenmerkend geluid van de rotor. Alles wat we vroegen was 'no problem!' Ja, typisch Italiaans. In ieder geval toonde de piloot bij de landing dat hij kon vliegen en het toestel was zeer goed onderhouden. En dat bekeken met een kritisch oog van een kenner.

Zeer leerrijk, maar jammer dat de medepassagiers iets te veel zicht opeisten. In ieder geval heb ik zo snel een goed overzicht gekregen. Ik probeer de foto's vast te krijgen, want ik zat niet goed om er zelf te trekken.

Na de landing snel naar het Belgisch huis om de vertrekkers uit te wuiven. Na vier maanden zagen ze er naar uit. Ze hebben echter alles gegeven om de overgave zo goed mogelijk te laten verlopen. Later hoorden we dat de CH-13 - klinkt dit nummer bekend? - motorpech - ook bekend? - had. Ze moesten nog een nacht in Kosovo blijven. Dat moet zeer hard aankomen. 's Avonds toch ermee gelachen om de frustratie af te werpen. Ook de 10 man die vanuit Libanon naar huis vlogen moesten overnachten. Die mannen (en vrouwen?) waren mentaal al thuis en krijgen dit dan te verwerken. Ook hun families die met vlag en taart klaar stonden, moeten gevloekt hebben. In ieder geval zullen ze morgen vertrekken, want de Embraer komt met een depannageploeg. Dit vliegtuig zal de ongelukkigen naar België brengen.

Vanavond laatste update vergadering van Ann. Volgende ben ik aan de beurt.

Don 08 Okt 09: Naar Pristina

Van de paar extra uren overgave-overname werd iedere minuut gebruikt. Van professionalisme gesproken! Dikke pluim voor de vertrekkende ADC!

Samen met Ann zo veel mogelijk mensen gaan bezoeken en over van alles en nog wat gehad. Tijdens één van onze bezoeken bewandelden we de korste weg tussen twee punten. Twee Fransen wezen ons erop dat we niet over het paradeplein mochten lopen. Maakten ze nu een grap? Later bleek dat in het Frans leger het paradeplein quasi heilige grond is. Je mag er slechts bij hoge uitzondering op lopen. Zelfs tijdens parades mogen de troepen er niet op! Rare mannen die Fransen.

En raar zijn ze. Ze missen onze proactieve aanpak. Door het ontmantelen van hun helibasis valt ook hun meteodienst weg. Ze hebben gewoon gewacht totdat gebeurde. En toen? Niets. Misschien internet gebruiken? Rare mannen die ...

Vanmiddag naar het Hoofdkwartier in Pristina gereden. Ja, ik achter het stuur. De veiligheid is wel raar. Stoppen en laten controleren voor binnen en buiten rijden. Voor het binnen rijden, altijd wapen legen. Ik zal het moeten gewoon worden.

In het hoofdkwartier de verantwoordelijke Logistieke plannen gezocht. Even gepraat en dan onze vraag betreffende de eigenaar van één van de kampen gesteld. Doordat tijdens de oorlog een heleboel eigendomsrechten (het kadaster) verloren gegaan zijn (of meegenomen werden), wordt het eigendomsrecht op een eigenaardige manier geregeld. Je mag een stuk grond claimen. Zelfs als je het niet met geldige papieren of bewijzen kan aantonen dat het jouw grond is, dan mag je het houden. Dus als je op een stuk grond zit en er komt niemand je lapje opeisen, is het van jou. Raar, maar hoe moet je het anders regelen?

Iets gedronken in 'Film City' (het Amerikaans kamp van Pristina) en naar BELKOS vertrokken. 's Avonds daar toegekomen. Kennis gemaakt en terug naar Novo Selo. Gelukkig de juiste baan teruggevonden. Hier is er immers niets verlicht.

Vrij 09 Okt 09: Alleen

Na haar verplichte afscheidsronde vertrok Ann, met een burgervlucht, terug naar België. Ann, bedankt voor de uitleg! Nu is het aan ons. Terwijl Albert, de ADC, zich met volle overgave op de rapporten werpt, probeer ik alles op een rijtje te zetten. Het doorsnuisteren van de kasten en de files is al een hels werk. Door de vele overgaves en -names is er geen echte structuur en bleef er veel oude broel achter. Hoe dit aanpakken?

Op zoek gegaan naar de verschillende richtlijnen voor het werk. Mensen, is dit een kluwen. Hoe zal dit ooit lukken? Nog veel bos en weinig boom, maar we moeten vooruit! De logistieke klok tikt.

Tegen de avond begin ik een zicht op de problemen te hebben. Eén maal dit gekend, kunnen we aan oplossingen denken. Het worden nog lange dagen met veel werk, maar het lichtje begint te dagen.

De ploeg van de drie Belgen die achter blijven (er zijn 6 Belgen in het HQ waarvan 3 in de Logistiek en 3 in de Operaties, deze laatste wisselen pas eind november) vangt ons goed op. Dit lukt wel. Ook het contact met de Belgische LMT's is bemoedigend.

De Fransen hebben zoals verwacht problemen met mijn graad: majoor is een onderofficier bij hen en een hoofdofficier bij ons. De meesten zeggen hierdoor 'commandant'. Maar mijn gecamoufleerde dikke en dunne streep verwacht ze helemaal. Ze blijven onzeker van hun stuk. Ook de Marokkanen die de wacht opgaan, hebben er 'problemen' mee. Terwijl ze tegenover andere officieren zeer afstandelijk doen, verwarren ze mijn graad blijkbaar met 'vrijwilliger' waardoor ze zich zeer ontspannen gedragen. Veel beter!

's Avonds was er een drink waardoor we de kans kregen om onze internationale collega's beter te leren kennen. Ik begin ze te herkennen. Naam, gezicht en functie. Het zal me nog lukken.

Door het vertrek van Ann, mag ik verhuizen naar het Belgisch Huis. Geen wandel naar de douches meer.

Zat 10 Okt 09: Eerste briefing

Vroeg gaan ontbijten en daarna naar de HQ. Om 10 voor acht spelen ze hier de mars van de 2de Pantserbrigade (de brigade verantwoordelijk voor het noorden). Rare mannen die ...

De logistieke rapporten zijn tijdig de deur uitgegaan. Nu de voorbereiding voor de briefing van vanavond. 's Morgens een telefoontje gekregen van een officier van het hoofdkwartier met de vraag of hij eens mocht langs komen om over de rapporten te spreken. Dat kwam goed uit want ik was van plan om hetzelfde te doen. Het bleek een Turkse Luchtmacht-officier te zijn die nog maar een week in Kosovo was en enkele problemen met de fiches van de kampen had. Hij besloot wel dat fiches goed waren. Job well done voorgangers!

Mijn eerste vergadering als ACOS Spt. Als luchtmachter alleen tussen tankisten over een oefening praten. Ze hebben echter niet veel kaas van logistiek gegeten. Een paar opmerkingen deden hen inzien dat er misschien toch nog een logistiek aspect aan operaties was (Logistiek wordt op dit hoofdkwartier niet echt betrokken).

Daarna mijn eerste briefing aan de generaal. Kort en krachtig. Toen ik zei dat er twee oranje lichten waren (de synthese wordt aangeduid met verkeerslichten) wou hij reageren, maar onmiddellijk kon ik de kleur relativeren. Logistiekers vertellen alleen problemen als ze ook een oplossing hebben =;-)

Vanavond eindelijk een beetje tijd om het internet te installeren. En wonderwel werkt het onmiddellijk. Contact met het thuisfront. Zeer leuk.

Zon 11 Okt 09: Eerste dag

Eerste zondag in Kosovo. Vandaag gaat het rustiger aan toe. Deze morgen pas tegen 08u00 gaan eten. In trainer. Daarna naar de Stafblok geweest om de e-mail te controleren en niets gevonden. Nog een beetje aan de rapporten gewerkt en een aantal procedures doorlopen. De COS, op sokken, goedemorgen gewenst, visitekaartjes gemaakt en terug vertrokken.

Tegen 11u00 twee toertjes rond het kamp gaan lopen. Eerste keer sport. Een klein beetje hellend terrein. Zachtjes aan. Als de zon van achter de wolken piept, wordt het behoorlijk warm.

De visvijver voor het Belgisch huis eens bekeken. De visjes voelen zich er goed in. Ook hebben we diepte eens gecontroleerd. Diep genoeg om de winter te overleven. Eens kijken of ik een duiker en een duikvlag vind. Ik moet toch iets achterlaten ;-))

Straks naar Belvedere, waar de Belgen zitten.

(bovenstaande lijntjes tonen een onderbreking in het schrijven aan)

De Belgen hadden een verjaardagsfeestje met ijskreeem. Een keertje rondgelopen en goedendag gezegd. Mijn zomerbroek gewisseld. Ieper had een te klein formaat doorgestuurd. De dokter goedendag gezegd en daarna de weg verder verkend. Onderweg met het hoofdkwartier in Pristina gebeld om nog iets te regelen.

Vanavond rustig ontspannen en met de familie bellen. Slapen! Dit waren mijn eerste lijnen tekst vanuit Novo Selo. Mijn excuses voor de fouten.

Groetjes,

Hoesy

'If you must choose between two evils, pick the one you've never tried before.'
George Carlin

